

Arrest

nr. 206 783 van 13 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. HANNEN
Aachener Straße 76
4780 SAINT VITH

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 8 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.

1.2. Ingevolge het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing had ingediend, werd ze door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met arrest nr. 142 057 van 27 maart 2015 vernietigd.

1.3. Nadat verzoeker daarop, op 5 september 2016, voor een tweede keer werd gehoord, nam de verwerende partij op 18 mei 2017 andermaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Nasseriya, gelegen in de provincie Thi Qar in Zuid-Irak. U stelt een sjiitische moslim te zijn. Uw vader baatte in Nasseriya een restaurant uit genaamd "A. M.". Na de afronding van uw middelbare schoolopleiding in 2002, ging u bij uw vader aan de slag in het restaurant. U werd al snel de verantwoordelijke daar uw vader te oud werd om zich voltijds met het restaurant bezig te houden. Samen met uw broer verkocht u alcohol in het restaurant. Uw broer die als tolk werkzaam was op de basis van Imam Ali, kocht de alcohol bij de Amerikaanse soldaten. Na 9 uur 's avonds, als uw werknemers naar huis waren, kon er in uw restaurant alcohol worden gekocht. Omstreeks halverwege mei 2011 ontving uw broer een brief waarin hij bedreigd werd omwille van het feit dat hij op een Amerikaanse basis werkte, alsook omdat hij alcohol verkocht. Uw broer bracht u op de hoogte. U adviseerde uw broer om op de basis te blijven. Omstreeks 20 mei 2011 werd uw broer vermoord in zijn auto in de al-Mansouriya wijk toen hij onderweg was van de Amerikaanse basis naar huis. Er werd ook alcohol in zijn voertuig aangetroffen. Een week na zijn overlijden, omstreeks 28 mei 2011, opende u opnieuw het restaurant. Diezelfde dag vond u een dreigbrief bij de ingang van het restaurant, waarin u eveneens werd bedreigd met de dood omwille van de verkoop van alcohol. U nam onmiddellijk de beslissing om Irak te verlaten. U vertrok nog diezelfde dag naar Bagdad. Verstoken in een koelwagen vertrok u diezelfde dag van Bagdad, via Dohuk en Zakho in de KRG-zone, naar Turkije. Via Turkije kwam u op 8 juni 2011 aan in België, alwaar u nog dezelfde dag aan de Belgische autoriteiten kenbaar maakte nood te hebben aan internationale bescherming.

Omstreeks januari 2012 vernam u via uw moeder die door leden van het Drugs Controle Bureau van Nasseriya thuis werd bezocht, dat er een aanhoudingsbevel tegen u zou zijn uitgevaardigd omwille van uw handel in alcohol. Vervolgens werd uw moeder thuis nog zijn bezocht door leden van de sjiitische militie van Asaib Ahl al Haqq (AAH), éénmaal 2012 en in nog een keer in 2013. Er werd navraag naar u gedaan. Uw woonst raakte beschadigd tijdens de invallen en uw moeder zou zijn geslagen. Leden van de AAH zouden uw moeder hebben laten verstaan dat zij wisten dat u in België was en dat ze u hier ook wel te pakken zouden kunnen krijgen.

Op 8 september 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde de beslissing van het CGVS op 31 maart 2015.

U werd vervolgens een tweede maal gehoord op het CGVS op 5 september 2016.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, de originele identiteitskaarten van uw broer, vader en moeder, de originele woonstkaart van uw vader, een originele attest van politiek gevangenschap van uw vader, uw originele militaire boekje, de originele overlijdensakte van uw vader, de originele overlijdensakte van uw broer, een originele dreigbrief van Asaib ahl al Haqq (AAH), een krantenartikel in verband met de confiscatie van een truck die alcohol vervoerde dd. 18 juni 2011, een beslissing van de onderzoeksrechter van Al Kharkh dd. 26 december 2011, een verklaring van het Bureau Drugs Controle van het Directoraat-Generaal van de Politie aangaande een huiszoeking dd. 4 januari 2012, twee USB-sticks bevattende afbeeldingen van de rouwceremonie na de dood van uw broer, een artikel met informatie over de politieke oriëntatie van uw vader, filmpjes van uw moeder waarin zij uitlegt hoe de milities de ouderlijke woonst binnen vielen, een filmpje van een sjiitische sheikh waarin hij zijn visie op de verkoop van alcohol uiteenzet, algemene informatie in verband met de inbeslagname van alcohol door de autoriteiten en tenslotte algemene informatie aangaande de veiligheidssituatie in Irak.

B. Motivering

Na uw gehoor op 14 september 2011 en 5 september 2016 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste gang van zaken met betrekking tot de aankoop en verkoop van alcohol als weinig geloofwaardig kan worden bestempeld. Zo verklaarde u dat uw broer, die op de Amerikaanse basis van Imam Ali werkte, alcoholische dranken aankocht op de

militaire basis, om ze nadien te verkopen in uw restaurant. Op de vraag bij wie uw broer de alcohol kocht, antwoordde u dat hij de alcoholische producten kocht van Amerikaanse soldaten. Alcohol zou overal op de basis beschikbaar zijn geweest: er waren bars, restaurants en discotheken waar er alcohol werd geschonken (CGVS, p. 14). Deze informatie strookt evenwel niet met informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Blijkt immers dat er voor Amerikaanse militairen in Irak een verbod was op het nuttigen van alcohol. Om toch aan alcohol te komen werd alcohol door soldaten de basissen binnengesmokkeld in bijvoorbeeld de vorm van mondwater. Ook werd er alcohol van dubieuze kwaliteit aangekocht van Irakese soldaten of van Irakese burgers die op de basissen werkten. Uw voorstelling van de feiten, namelijk dat alcohol zondermeer beschikbaar zou zijn geweest in de Imam Ali Basis en bovendien in zijn originele flessen (CGVS, p. 14), stemt dan ook niet met informatie waarover het CGVS beschikt. Bovendien wekt het verbazing dat uw broer de alcohol zou hebben moeten aankopen op de Amerikaanse basis, terwijl alcohol verhandeld werd in Irak (zie informatie administratief dossier). In dit verband dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat het bovendien opmerkelijk mag worden genoemd dat u verklaarde dat de alcohol op de basis in het geheim zou moeten worden aangekocht, daar het illegaal was voor Iraki's om alcohol te kopen. Frappant is dat u niet stelt dat het ook voor Amerikaanse soldaten verboden was om alcohol te bezitten, waardoor ook zij illegaal handelden (CGVS, p. 14). Deze omissie sterkt andermaal de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u geschetste gang van zaken aangaande de wijze waarop de alcohol werd aangekocht. Dat niet u maar uw broer deze taak op zich nam, doet geen afbreuk aan het feit dat de vastgestelde contradicties, u kunnen worden tegengeworpen. Gezien u immers samen met uw broer deze alcohol verkocht, mag toch minstens van u worden verwacht dat u op de hoogte was van de omstandigheden waarin uw broer deze aankopen moest verrichten.

Vervolgens dient te worden aangestipt dat ook uw verklaringen over hoe uw broer de alcohol uit de Amerikaanse bases zou hebben gesmokkeld, weinig overtuigend zijn. Zo verklaarde u dat uw broer de alcohol in een tas stopte die hij in de koffer van de auto zetten (CGVS, p. 15). Gezien het strenge alcoholbeleid van het Amerikaanse leger, legde uw broer toch bijzonder weinig voorzichtigheid aan de dag bij het vervoeren van deze alcohol. Temeer, gezien er controles plaatsvonden aan de uitgang van de bases. Anderzijds moest uw broer ook de checkpoint van de Irakese politie passeren op de weg van de bases naar het restaurant. Gezien u zelf aangaf dat drie kwart van de politieofficieren behoren tot Asaib Ahl al Haqq (CGVS, p. 16), mag het toch frappant worden genoemd dat uw broer met alcoholflessen die met het blote oog op te merken waren, telkens het risico zou hebben genomen om deze controleposten te passeren. Ook deze gang van zaken is als weinig geloofwaardig te kwalificeren. Uit wat voorafgaat kan dan ook worden geconcludeerd dat, gezien uw verklaringen over hoe u de alcohol aankocht alles behalve geloofwaardig zijn, u niet overtuigt uitbater te zijn geweest van een alcoholshop.

Wat voorts verbazing wekt is het feit dat u, nadat uw broer werd vermoord, in uw ouderlijke woonst bleef wonen alsook besloot opnieuw het restaurant te openen op 28 mei 2011. Gezien Asaib Ahl al Haqq duidelijk had gemaakt dat het hun menens was, mag het opmerkelijk worden genoemd dat u na de dood van uw broer niet op zijn minst tijdelijk elders een veilig onderkomen zocht. U met deze bedenking geconfronteerd, stelt u dat u voorzichtig was en na de moord op uw broer geen alcohol meer had verkocht (CGVS, p. 18). Deze uitleg is allerm minst overtuigend te noemen gezien uw broer expliciet was bedreigd omwille van de alcoholverkoop en reeds werd vermoord. U wijst in dit verband nog op het feit dat uw broer ook zou hebben gewerkt voor de Amerikanen wat als een grotere zonde zou worden beschouwd dan het verkopen van alcoholische dranken. Gezien alcoholverkopers meermaals het slachtoffer werden van liquidaties, is deze uitleg weinig overtuigend te noemen. Uw onvoorzichtig handelen in casu, kan u dan ook worden tegengeworpen en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast dient nog te worden vermeld dat ook het optreden van Asaib Ahl al Haqq uit de toon springt. Dient zich immers de vraag aan waarom zij u op voorhand zouden inlichten over een op til zijnde liquidatie gezien de dreigbrief die aan u werd overgemaakt (CGVS, p. 10). U deze vraag gesteld, verwijst u enkel naar de moord op uw broer en geeft u aan dat het feit dat hij werkte voor het Amerikaanse leger van belang was. Deze repliek is weinig verhelderend te noemen (CGVS, p. 18). Bovendien is het opmerkelijk dat na deze dreigbrief er geen verdere incidenten met Asaib Ahl al Haqq plaatsvonden. Meer bepaald bleef uw restaurant ongeschonden (CGVS, p. 18-19). In het licht van bovenstaande wekt het dan ook verbazing dat op 26 december 2011, meer dan 7 maanden later, er plotseling een officieel aanhoudingsbevel tegen u zou zijn uitgevaardigd door de Iraakse autoriteiten. Zo zou er op 4 januari 2012 een officiële huiszoeking hebben plaatsgevonden door het Bureau Drugs

Controle. U gevraagd waarom er zo veel tijd verstreek en waarom plotseling de Irakese staat tussenkwam, repliceert u dat acties tegen de verkoop van alcohol gebeuren door de staat alsook door de militias (CGVS II, p. 11). U laat evenwel na een pertinent antwoord te formuleren en geeft geen enkele verklaring waarom er na de moord op uw broer en de dreigbrief aan uw persoon, ruim zeven maanden lang, geen verdere acties zouden zijn ondernomen door Asaib Ahl al Haqq. Deze gang van zaken kan, te meer gezien het doorgaans drieste optreden van een militie als Asaib Ahl al Haqq, niet overtuigen. Bovendien kan u geen klaarheid schetsen waarom 7 maanden na uw vertrek, de Iraakse staat plotseling interesse zou hebben getoond in uw zaak te meer gezien het overlijden van uw broer, uw vertrek uit Irak en het feit dat het restaurant reeds geruime tijd gesloten was.

Hoe het ook zij, wat met name afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vervolging vanwege de Irakese staat, is het gegeven dat u de nieuwe ontwikkelingen pas kenbaar heeft gemaakt nadat het CGVS uw vraag om internationale bescherming weigerde op 8 september 2014. Zo werden de beslissing van de onderzoeksrechter dd. 26 december 2011 alsook de verklaring van het Drugs Controle Bureau dd. 4 januari 2012, slechts overgemaakt aan de RVV op 20 oktober 2014 door middel van een aanvullende nota. U dan ook gevraagd waarom u het CGVS niet eerder op de hoogte bracht van deze ontwikkelingen, stelt u dat u aan het wachten was op een beslissing van het CGVS en het niet evident was om documenten te bekomen (CGVS II, p. 4). Deze uitleg kan niet worden aanvaard. Juist gezien het CGVS nog een beslissing moest nemen inzake uw dossier, was het pertinent om nog bijkomend melding te maken van deze nieuwe ontwikkelingen. Bovendien was u hiertoe ook in staat. U verklaarde immers dat uw moeder op 4 januari 2011 het aanhoudingsbevel werd overhandigd (CGVS II, p. 4). U hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen aan en beweert u dat uw moeder niet het aanhoudingsbevel zou hebben gekregen, maar een ander document dat een lijst bevatte met dertien à veertien namen van gezochte personen, waaronder ook uw naam (CGVS II, p. 6). U verder hierover bevraagd past u nogmaals uw verklaringen aan en beweert u finaal dat uw moeder geen enkel document zou hebben ontvangen, doch enkel haar handtekening zou hebben gezet op het bewuste document (CGVS II, p. 6). Uw uitleg is niet ernstig te noemen. Niet alleen past u uw verklaringen telkens aan, u toont op geen enkele manier het bestaan van dit document aan. U stelt voorop dat u dit document zou hebben overgemaakt aan uw advocaat samen met bovengenoemde documenten (CGVS II, p.5). De RVV maakt nochtans geen melding van betreffend document in haar arrest, noch beschikt het CGVS of uw voormalige raadsman over dit document. Evenmin heeft u een ernstige uitleg voor hoe dit document plotseling verloren zou zijn gegaan. Dient dan ook te worden geconcludeerd dat u geen enkele aanvaardbare reden aanhaalt waarom u niet eerder in de mogelijkheid verkeerde het CGVS op de hoogte te brengen van de nieuwe ontwikkelingen in uw zaak. Dat u op 16 mei 2013 een USB-stick overmaakt per aangetekend schrijven aan het CGVS waarop een video te zien is waarin uw moeder de schade aan de woonst toont ten gevolge van een inval door Asaib Ahl al Haqq, doet geen afbreuk aan bovenstaande redenering. U licht in betreffend aangetekend schrijven immers op generlei wijze, de context van de video toe, noch wordt er melding gemaakt van de juridische procedure die er door de autoriteiten tegen u zou zijn opgestart. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat deze toch belangrijke ontwikkelingen voor wat betreft uw asielrelaas, evenmin werden vermeld in het verzoekschrift van uw raadsman aan de RVV, overgemaakt op 1 oktober 2014 (CGVS II, p. 6). Uw handelen in casu, brengt dan ook uw algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze in het gedrang.

Naast het feit dat u naliet het CGVS tijdig en correct te informeren, overtuigen uw verklaringen aangaande de incidenten die zich zouden hebben voorgedaan na uw vertrek uit Irak niet. In verband met de inval in de woning van uw moeder op 4 januari 2012 door het Drugs Controle Bureau, kan worden verwezen naar bovenstaande motivering. Het document dat uw moeder zou hebben gekregen bij deze bewuste huiszoeking legt u niet voor en dit zonder enige verschoonbare uitleg. Naast de huiszoeking die op 4 januari 2012 zou hebben plaats gevonden, quod non, zouden er nog twee invallen door Asaib Ahl al Haqq hebben plaatsgevonden in 2012 en/of 2013. U kan deze incidenten niet nauwgezet situeren in de tijd. Zo weet u niet met zekerheid te zeggen of de tweede inval in 2012 of 2013 plaatsvond. Gezien de ernst van de door ingeroepen feiten, mag worden verwacht dat u de moeite neemt om u grondig te informeren over de incidenten die wijzen op vervolging in uw hoofdte. Uw nonchalante houding terzake, strookt dan ook niet met de door u ingeroepen vrees en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. In verband met de video van uw moeder waarin zij de schade laat zien die zou zijn veroorzaakt door de Asaib Ahl al Haqq, dient andermaal de opmerking te worden gemaakt, dat het frappant is dat betreffende video slechts maanden later werd overgemaakt aan het CGVS. Deze gang van zaken overtuigt niet en schraagt het duidelijk gesolliciteerde karakter van betreffende video.

Evenmin heeft u de moeite genomen zich correct te informeren naar de huidige stand van zaken voor wat betreft de juridische procedure die de Irakese autoriteiten tegen u zouden hebben opgestart. Gezien u verklaarde door de Irakese autoriteiten te worden gezocht, werd u gevraagd of u officieel in staat van beschuldiging werd gesteld. U geeft hierop een weinig eenduidig antwoord. U komt niet verder dan te beweren dat u thans nog gezocht zou worden door de Irakese autoriteiten (CGVS II, p. 7) en dat u bij terugkeer naar Irak uitgeleverd zal worden aan de milities gezien zij geïnfiltrerd zijn in het staatsbestel (CGVS II, p. 8). Dit zijn echter louter blote beweringen die u op generlei wijze kan staven. Er zijn hiervoor immers geen enkel concrete aanwijzingen voor handen (CGVSII, p. 8-9). Aan uw verklaringen dat er twee of drie personen die op de bewuste namenlijst voorkomen, zouden zijn vermoord, kan evenmin weinig geloof worden gehecht daar u het CGVS niet heeft overtuigd van het bestaan van dit document (CGVS II, p. 8).

Uit wat voorafgaat overtuigt u niet dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht vermogen te werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en identiteitskaarten van uw ouders en broer, de woonstkaart van uw vader als ook uw militaire boekje, zijn documenten die u herkomst uit Thi Qar en uw Irakese nationaliteit bevestigen, elementen uit uw asielrelaas die overigens niet ter discussie staan. In verband met de dreigbrief die u van Asaib Ahl Al Haqq zou hebben ontvangen dient verder te worden verwezen naar bovenstaande motivering. In verband met de overlijdensakte van uw broer kan worden opgemerkt dat uw broer, zoals u zelf reeds aangaf, mogelijks om het leven is gebracht omwille van zijn werkzaamheden voor de Amerikanen. Nergens valt uit op te maken dat uw broer omwille van de verkoop van alcohol om het leven zou zijn gebracht. Ook de foto's in verband rouwceremonie van uw broer op de USB-stick die werd overgemaakt tijdens het gehoor van 14 september 2011, bevatten geen elementen hiertoe. Betreffende de USB-stick bevat deze eveneens een artikel over uw vader die behoorde tot de communistische partij. Ook dit document heeft geen uitstaans met uw vluchtmotieven. De foto op deze USB-stick van in beslag genomen alcoholflessen afkomstig van Shabaka Akhbar al Nasseriya, kunnen op geen enkele wijze aan u gelinkt worden. De USB-stick die per aangetekend schrijven aan het CGVS werd overgemaakt op 16 mei 2013, bevat twee video's van uw moeder waarin zij de inval van de leden van Asaib Ahl Al Haqq beschrijft in de woonst alsook een video van Sheikh Quz al Ghafaghi, waarin hij oproept tot het doden van alcoholverkopers. In verband met de video's van uw moeder kan worden verwezen naar bovenstaande motivering. In verband met de video van Sheikh volstaat het op te merken dat a priori geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen als zou u alcohol hebben verkocht. Daarnaast bevat deze video geen enkele aanwijzing dat ook u werd geviséerd.

Aangaande de beslissing van de onderzoeksrechter van Al Kharkh dd. 26 december 2011, kan ook worden verwezen naar voorafgaande motivering. Bijkomend moet nog worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat uw naam niet wordt vermeld, waardoor het document op generlei wijze aan u kan worden toegewezen. In verband met de verklaring van de Drugs Controle Bureau dd. 4 januari 2012, volstaat eveneens een verwijzing naar bovenstaande redenering. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u vooropstelt deze interne documenten te hebben verkregen via uw neef. Uw neef zou zagezegd werkzaam zijn bij de inlichtingendiensten te Nasseriya. U kan echter niet aangeven bij welke inlichtingendienst uw neef actief was (CGVS II p. 6-7). Gezien het bijzonder delicaat moet zijn geweest deze documenten te bekomen, mag toch minstens van u worden verwacht dat u zou weten bij welke dienst uw neef werkzaam was. Ook deze omissie roept ernstige vragen op aangaande de authenticiteit en herkomst van betreffende stukken. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegedicht indien deze gepaard gaan met overtuigende verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Tot slot legt u enkele algemene artikels en facebook-posts neer over de problematiek rond het verbod op de verkoop van alcohol en de handhaving van dit verbod alsook artikels over de algemene veiligheidssituatie in Irak. Deze artikels bevatten evenmin elementen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging van uw persoon.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april-mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In zijn verzoekschrift viseert verzoeker enkele motieven uit de bestreden beslissing, en tracht hij ze in een ander daglicht te stellen; hij betoogt verder dat hij aan alle criteria van de vluchtelingendefinitie voldoet, dat de vrees nog actueel is omdat de vervolging van alcoholverkopers niet is gestopt en concludeert dat de motieven de Conventie van Genève en de artikelen "48/" en 48/5 schenden.

Wat betreft de subsidiaire bescherming betoogt verzoeker het volgende:

“Verzoeker vervult zeker de voorwaarden van artikel 48/ en 48/5 van de vreemdelingenwet en moet de subsidiaire bescherming toegekend krijgen.

De situatie in THI-QAR en in IRAK in het algemeen is zeker niet veilig. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de terreuraanslagen doorgaans gesitueerd zijn in de steden Kut en Nasiriya (gelegen in Thi-Qar).

De aantal burgerdoden is heel groot. De conclusie van de UNHCR luidt als volgt:

“As the situation in Iraq remains highly fluid and volatile, and since all parts of the country are reported to have been affected, directly or indirectly, by the ongoing crisis, UNHCR urges State not to forcibly return persons originating from Iraq until tangible improvements in the security and human rights situation have occurred. In the current circumstances, many persons fleeing Iraq are likely to meet the 1951 Convention criteria for refugee status. When, in the context of adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. (...) UNHCR does in principle not consider it appropriate for States to deny persons from Iraq international protection on the basis of the applicability of an internal flight or relocation alternative.” (UNHCR POSITION ON RETURNS TO IRAQ – in het administratief dossier, overgemaakt aan het CGVS met schrijven van 10.02.2015)

Het administratief dossier toont duidelijk dat de situatie vandaag nog altijd niet veilig is en dat de ook in het zuid van Irak een te groot aantal aanslagen op regelmatige manier gebeuren. In het advies van COI Focus, welk zich in het administratief dossier bevindt, is sprake van vele geweldincidenten met dodelijke afloop in 2016, ook in Zuid-Irak en de provincie Thi Qar.

Het blijkt dus duidelijk dat verzoeker, ook als burger van de zuidelijke provincies van Irak, aan de criteria van de subsidiaire bescherming voldoet.

Er bestaat in der daad een reëel risico voor verzoeker om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Omwille van de terreuractiviteiten in Zuid-Irak bestaat voor verzoeker ook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.”

2.2. Nieuwe elementen

Op 30 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 28 februari 2018 en de COI Focus “Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer” van 11 oktober 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten*

het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

2.3.3.2. Beoordeling

Verzoeker steunt zijn verzoek om internationale bescherming op het feit dat hij en zijn broer alcohol verkochten in het restaurant van hun vader, dat zijn broer, nadat hij een dreigbrief had ontvangen, werd vermoord en dat hijzelf vervolgens ook een dreigbrief ontving, waarop hij Irak heeft verlaten. Na zijn vertrek zou er een aanhoudingsbevel tegen hem zijn uitgevaardigd en werden huiszoekingen gedaan in het ouderlijk huis.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, omdat (i) de door verzoeker geschetste gang van zaken met betrekking tot de aankoop van de alcohol op de militaire basis en het buitensmokkelen ervan niet geloofwaardig is, (ii) verzoeker, nadat zijn broer werd vermoord, in de ouderlijke woonst bleef wonen en een week later het restaurant opnieuw opende, (iii) na de dreigbrief aan verzoeker geen verdere incidenten meer plaats vonden en het restaurant ook ongeschonden zou zijn gebleven en vervolgens 7 maanden later, na het vertrek van verzoeker uit Irak en nadat het restaurant om die reden al geruime tijd gesloten was, plots een officieel aanhoudingsbevel tegen verzoeker zou zijn uitgevaardigd en een officiële huiszoeking zou hebben plaatsgevonden door het Bureau Drugs Controle, (iv) verzoeker het bestaan van een aanhoudingsbevel pas kenbaar maakte nadat de verwerende partij zijn verzoek om internationale bescherming had geweigerd, doch vervolgens, na hierover verschillende tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd, het bestaan van het document niet aantoonde, (v) hij nog melding maakte van een aantal invallen door de militie, doch deze niet nauwgezet kan situeren in de tijd, (vi) hij heeft nagelaten zich correct te informeren over de huidige stand van zaken van de juridische procedure die tegen hem werd opgestart en (vii) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat er een namenlijst van gezochte personen zou bestaan, waaronder zijn naam, en twee of drie personen die op deze lijst worden vermeld, reeds vermoord zijn. De door verzoeker neergelegde documenten worden door de verwerende partij niet van aard geacht om een ander licht op de zaak te werpen.

De voormelde vaststellingen zijn pertinent, nu ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en ze zijn gesteund op de stukken van het dossier, in het bijzonder op de verklaringen van verzoeker, de door hem neergelegde stukken en de landeninformatie. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker viseert het motief dat betrekking heeft op de verklaarde gang van zaken met betrekking tot de aankoop en verkoop van alcohol en stelt het volgende:

"Tegenpartij is van mening dat de verklaringen aangaande de koop en verkoop van de alcoholische dranken ongeloofwaardig is, omdat niet mogelijk is, dat zijn broer de alcohol zonder meer op de Amerikaanse basis kon kopen.

Ook moest de broer, volgens tegenpartij, de alcohol niet in de Amerikaanse basis kopen omdat de verkoop van alcohol in Irak vrij was.

Daarenboven vindt tegenpartij frappant dat verzoeker niet aangegeven heeft dat het voor Amerikaanse soldaten illegaal was om alcohol te kopen.

Dit argument kan niet worden aanvaard.

Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker heeft aangegeven "dat de Amerikanen wisten dat de aankoop van alcohol illegaal was".

De CGVS stelt ook dat de verkoop van alcohol in Irak vrij zou zijn.

Dit is in tegenstelling met de informatie van verzoeker (stuk 4).

Ook kan het CGVS niet werkelijk bewijzen dat geen alcohol in de Amerikaanse basis kon worden verkocht. In het administratief dossier is er alleen een krantartikel, die erover spreekt, maar zelf in dit artikel wordt gesteld dat de soldaten gemakkelijk alcohol kunnen kopen.

Verzoeker kon bovendien vele details aangeven over de alcohol die hij verkocht, over de aankoop- en verkoopprijs en over de klanten.

Zijn verklaringen zijn in combinatie met de dreigbrief zeker geloofwaardig.

In het administratief dossier zijn talrijke andere documenten, die de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker ondersteunen, bij voorbeeld en vooral:

- Een beslissing van de onderzoeksrechter, Bureau Drugs Controle, om alle nodige juridische procedures te nemen tegen de ontvluchte verdachte;

*- Een verklaring van de Drugs Controle Bureau aangaande een huiszoeking bij de heer H. F.; 4
Deze documenten bewijzen de verklaringen van de heer H. F. (problemen omwille van verkoop van alcohol).
Er kan dus geen twijfel bestaan aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker."*

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar informatie die zich in het administratief dossier bevindt waaruit blijkt dat er voor Amerikaanse soldaten in Irak een verbod was op het nuttigen van alcohol maar dat die toch werd binnengesmokkeld. Alcohol van dubieuze kwaliteit werd aangekocht van Iraakse soldaten of burgers die op de basissen werkten.

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerd leest waar hij stelt dat "de CGVS stelt ook dat de verkoop van alcohol in Irak vrij zou zijn". De verwerende partij heeft erop gewezen dat uit de informatie in het dossier blijkt dat in Irak alcohol werd verhandeld, niet dat de verkoop ervan zonder meer vrij zou zijn.

Verzoeker stelt dan wel dat de verwerende partij niet werkelijk kan bewijzen dat in de Amerikaanse basis geen alcohol kon worden verkocht en dat het stuk waarnaar verwezen wordt een krantenartikel is waarin zelf wordt gesteld dat de soldaten gemakkelijk alcohol konden kopen, maar zijn argument brengt geen soelaas. In eerste instantie brengt hij geen concrete argumenten aan waaruit zou blijken dat de informatie in het dossier –het gaat om meerdere krantenartikels- niet correct zou zijn. Bovendien blijkt duidelijk dat soldaten inderdaad alcohol konden kopen, maar dat dit clandestien gebeurde, omdat het hen officieel verboden was, en dat alcohol werd binnengesmokkeld, bijvoorbeeld in de vorm van mondwater. In het licht van deze informatie is verzoekers verklaring dat overal op de basis, in bars, restaurants en discotheken alcohol werd geschonken en dat de alcohol beschikbaar was in zijn originele flessen, niet aannemelijk, zelfs al is niet uit te sluiten dat ook op een militaire basis alcohol clandestien werd verhandeld. Aangezien de verklaringen van verzoeker niet te rijmen vallen met de beschikbare informatie, volstaat het niet dat hij "details [kon] aangeven over de alcohol die hij verkocht, over de aankoop- en verkoopprijs en over de klanten".

Verzoeker stelt nog dat "Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker heeft aangegeven "dat de Amerikanen wisten dat de aankoop van alcohol illegaal was".

Verzoeker verklaarde volgens het gehoorverslag het volgende:

"De aankoop van die alcohol ging dat in het geheim of was dat officieel?

In het geheim

Waarom ?

De Amerikanen wisten dat die aankoop voort ond [voor ons] illegaal is. Daarom deden we het in het geheim.[...]"

Het motief, dat het frappant is dat verzoeker wel verwijst naar het feit dat het verboden is voor Iraki's maar niet stelt dat het voor Amerikaanse soldaten verboden was om alcohol te bezitten, blijft overeind, nu hij als enige reden voor de geheime handel erin het verbod voor Iraki's noemde.

Samenvattend moet worden gesteld dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat, terwijl van verzoeker mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de omstandigheden waarin zijn broer de alcohol aankocht, geen geloof kan worden gehecht aan de door hem geschetste gang van zaken.

Tegenover het motief in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker over de manier waarop zijn broer de alcohol uit de Amerikaanse basis heeft gesmokkeld niet overtuigend worden bevonden, stelt verzoeker het volgende:

"Tegenpartij is van mening dat de aankoop en transport van de alcoholflessen niet gemakkelijk kon gebeuren omdat controles plaatsvonden aan de uitgang van de basis.

Tegenpartij toont echter niet aan dat alle medewerkers van de basis, zoals de broer van verzoeker, aan de uitgang gecontroleerd worden.

Deze argumentatie is bovendien weinig overtuigend en niet aangetoond. Het is niet voldoende, de verklaringen van verzoeker voor niet overtuigend te noemen zonder een goede reden ervoor afgeven te kunnen, vooral omdat verzoeker de situatie gedetailleerd kon verklaren en objectieve elementen, zoals een dreigbrief en het bewijs van de vermoordening van zijn broer, ter ondersteuning kan neerleggen.

De argumentatie van het CGVS, volgens welke de broer van verzoeker controleposten van Irakese politie moest passeren op zijn weg van de Amerikaanse basis naar het restaurant wordt aangevoerd zonder enig bewijs. Waarom moet de broer een controleposten passeren? Waarom zijn alcoholflessen, die in een tas zijn verborgen, met blote oog op te merken?

De argumentatie van tegenpartij is niet logisch.

De argumentatie van het CGVS is ook tegensprekelijk: In de eerste paragraaf op bladzijde 2 van de beslissing stelt tegenpartij, dat alcohol vrij te koop was in Irak. In paragraaf 2 stelt tegenpartij, dat het een groot risico is, met alcohol controleposten van de politie te passeren. Dit is niet coherent en mag niet als grondslag voor een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienen."

Verzoeker betwist niet dat er controles zijn bij de uitgang van de militaire basis, hetgeen voor zich spreekt, maar stelt dat niet is aangetoond dat alle medewerkers werden gecontroleerd. Echter, dit argument staat er niet aan in de weg dat in alle redelijkheid kan worden vastgesteld dat verzoekers broer een onverklaarbare onvoorzichtigheid aan de dag legde bij het buitensmokkelen van de alcohol, zelfs wanneer hij in het bezit zou zijn geweest van een Amerikaans pasje, dat voldoende zou zijn geweest om te tonen bij de uitgang van de basis, zoals hij verklaarde (gehoorverslag 14 september 2011, p 15). Het pasje ligt niet voor, en buiten het feit dat het dus gaat om een loutere bewering, toont verzoeker niet aan dat dit zijn broer op elk moment zou vrijwaren van mogelijke controles. Dat een dergelijk risico zou zijn genomen, is niet geloofwaardig. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de controleposten van de Iraakse politie op weg naar het restaurant. Verzoeker stelt dan wel dat hiervan geen bewijs voorligt, maar gaat eraan voorbij dat hij zelf verklaarde dat er 2 controleposten van de politie waren van de militaire basis tot aan de stad (gehoorverslag 14 september 2011, p 15). Verder mist verzoeker elke redelijkheid waar hij zich de vraag stelt waarom de verwerende partij ervan uitgaat dat alcoholflessen die in een tas zijn verborgen met het blote oog op te merken zijn. Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn broer geen andere voorzichtigheidsmaatregelen aan de dag legde, zodat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het niet aannemelijk is dat hij deze risico's zou hebben genomen zodat de verklaringen over de aankoop en het vervoer van de alcohol niet geloofwaardig zijn en verzoeker niet overtuigt alcoholverkoper te zijn geweest en om die reden te zijn vervolgd. Waar verzoeker overigens nog wijst op een incoherentie in de bestreden beslissing omdat eerst wordt gesteld dat alcohol vrij te koop is, en dan weer dat het een groot risico is, met alcohol controleposten van de politie te passeren, kan worden volstaan met wat hiervoor reeds werd vastgesteld, met name dat in de bestreden beslissing niet wordt geponeerd dat de verkoop van alcohol vrij is, maar dat er een handeltje in is.

Ten opzichte van het motief dat het verbazend is dat verzoeker besloot het restaurant op 28 mei 2011 opnieuw te openen, stelt hij het volgende:

"Deze argumentatie is in tegenstelling met het administratief dossier.

Verzoeker wilde het restaurant niet opnieuw openen op 28.05.2011. In tegendeel: Hij was in het restaurant om een oogje in het zeil te houden (op 28.05.2011 heeft hij dus de deur "geopend").

Verzoeker heeft duidelijk gezegd dat "het restaurant vanaf 20 mei tot nu dicht is"."

Het klopt dat verzoeker had verklaard dat het restaurant vanaf 20 mei 2011 dicht was. Het klopt evenwel evenzeer dat verzoeker verklaarde dat hij na de moord op zijn broer op 28 mei 2011 alsnog naar het restaurant is teruggekeerd en het heeft geopend voor de condoleance, die 3 dagen zou hebben geduurd (gehoorverslag 14 september 2011, p 18). Nog daargelaten verzoekers verklaringen hierover, en daargelaten het gegeven dat hij stelde dat "zijn condoleance 3 dagen [heeft] geduurd, ik was 4 dagen bij mijn vader in het ziekenhuis", biedt verzoeker in ieder geval geen verklaring voor het feit dat hij, nadat zijn broer werd vermoord, naar het restaurant terugkeerde, zelfs al was het maar voor even, én in het ouderlijke huis bleef wonen. In de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze toegelicht waarom zijn uitleg daarover niet volstaat, en verzoeker brengt geen argumenten bij die daar anders over zouden doen denken.

Verder stelt verzoeker nog dat het bestaan van de dreigbrief, het aanhoudingsbevel en de huiszoeking niet in twijfel worden getrokken, maar dat de verwerende partij verzoeker verwijt niet te kunnen verklaren waarom er bijna 7 maanden verstreken alvorens de Iraakse autoriteiten tussenkwamen. Het is niet verrassend dat hij niet in detail op deze vraag kon antwoorden omdat hij zijn land van herkomst al had verlaten toen het aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd en de huiszoeking plaatsvond. Het feit dat deze incidenten plaatsvonden is belangrijk, niet wanneer dat deze gebeurden. Na ontvangst van deze belangrijke documenten, zo stelt verzoeker, heeft zijn raadsman deze onmiddellijk aan de verwerende partij toegestuurd. Dit feit kan de algehele geloofwaardigheid van verzoeker niet in het gedrang brengen, omdat de echtheid van de stukken niet in twijfel wordt getrokken. Het aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd omdat verzoeker alcohol verkocht; het is dus een feit dat hij in geval van terugkeer levensbedreigende consequenties moet vrezen, zo besluit verzoeker.

Verzoeker betoogt dat het niet verrassend is dat hij niet kan antwoorden op de vraag waarom er bijna 7 maanden waren verstreken voordat de Iraakse overheid plots in actie kwam, omdat hij Irak al had verlaten op het ogenblik dat het aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd en de huiszoeking plaatsvond, maar biedt daarmee in ieder geval geen antwoord op de vaststelling van de verwerende partij dat het tijdsverloop niet aannemelijk is. Verder kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in de

bestreden beslissing terecht stelt dat, gezien de ernst van de feiten, van verzoeker mag worden verwacht dat hij de moeite neemt om zich grondig te informeren over de incidenten die wijzen op vervolging, en dat verzoekers nonchalante houding niet strookt met zijn beweerde vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

In de mate dat verzoeker doorheen zijn argumentatie wijst op de door hem neergelegde stukken en stelt dat de moord op zijn broer, het bestaan van de dreigbrief, de beslissing van de onderzoeksrechter, en de verklaring van het Drugs Controle Bureau aangaande een huiszoeking niet in twijfel worden getrokken, wijst de Raad er in eerste instantie op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"Irak. Corruptie en documentenfraude"* van 8 maart 2016) blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Stukken hebben dus een relatieve bewijswaarde en moeten derhalve worden beoordeeld samen met de verklaringen die de verzoeker aflegde. Verzoeker lijkt volledig voorbij te gaan aan de uitgebreide motivering die in de bestreden beslissing werd opgenomen aangaande dit onderzoek, en die hier voor een goed begrip wordt herhaald:

"Dient zich immers de vraag aan waarom zij u op voorhand zouden inlichten over een op til zijnde liquidatie gezien de dreigbrief die aan u werd overgemaakt (CGVS, p. 10). U deze vraag gesteld, verwijst u enkel naar de moord op uw broer en geeft u aan dat het feit dat hij werkte voor het Amerikaanse leger van belang was. Deze repliek is weinig verhelderend te noemen (CGVS, p. 18). Bovendien is het opmerkelijk dat na deze dreigbrief er geen verdere incidenten met Asaib Ahl al Haqq plaatsvonden. Meer bepaald bleef uw restaurant ongeschonden (CGVS, p. 18-19). In het licht van bovenstaande wekt het dan ook verbazing dat op 26 december 2011, meer dan 7 maanden later, er plotseling een officieel aanhoudingsbevel tegen u zou zijn uitgevaardigd door de Iraakse autoriteiten. Zo zou er op 4 januari 2012 een officiële huiszoeking hebben plaatsgevonden door het Bureau Drugs Controle. U gevraagd waarom er zo veel tijd verstreek en waarom plotseling de Irakese staat tussenkwam, repliceert u dat acties tegen de verkoop van alcohol gebeuren door de staat alsook door de militias (CGVS II, p. 11). U laat evenwel na een pertinent antwoord te formuleren en geeft geen enkele verklaring waarom er na de moord op uw broer en de dreigbrief aan uw persoon, ruim zeven maanden lang, geen verdere acties zouden zijn ondernomen door Asaib Ahl al Haqq. Deze gang van zaken kan, te meer gezien het doorgaans drieste optreden van een militie als Asaib Ahl al Haqq, niet overtuigen. Bovendien kan u geen klaarheid schetsen waarom 7 maanden na uw vertrek, de Iraakse staat plotseling interesse zou hebben getoond in uw zaak te meer gezien het overlijden van uw broer, uw vertrek uit Irak en het feit dat het restaurant reeds geruime tijd gesloten was.

Hoe het ook zij, wat met name afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vervolging vanwege de Irakese staat, is het gegeven dat u de nieuwe ontwikkelingen pas kenbaar heeft gemaakt nadat het CGVS uw vraag om internationale bescherming weigerde op 8 september 2014. Zo werden de beslissing van de onderzoeksrechter dd. 26 december 2011 alsook de verklaring van het Drugs Controle Bureau dd. 4 januari 2012, slechts overgemaakt aan de RVV op 20 oktober 2014 door middel van een aanvullende nota. U dan ook gevraagd waarom u het CGVS niet eerder op de hoogte bracht van deze ontwikkelingen, stelt u dat u aan het wachten was op een beslissing van het CGVS en het niet evident was om documenten te bekomen (CGVS II, p. 4). Deze uitleg kan niet worden aanvaard. Juist gezien het CGVS nog een beslissing moest nemen inzake uw dossier, was het pertinent om nog bijkomend melding te maken van deze nieuwe ontwikkelingen. Bovendien was u hiertoe ook in staat. U verklaarde immers dat uw moeder op 4 januari 2011 het aanhoudingsbevel werd overhandigd (CGVS II, p. 4). U hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen aan en beweert u dat uw moeder niet het aanhoudingsbevel zou hebben gekregen, maar een ander document dat een lijst bevatte met dertien à veertien namen van gezochte personen, waaronder ook uw naam (CGVS II, p. 6). U verder hierover bevraagd past u nogmaals uw verklaringen aan en beweert u finaal dat uw moeder geen enkel document zou hebben ontvangen, doch enkel haar handtekening zou hebben gezet op het bewuste document (CGVS II, p. 6). Uw uitleg is niet ernstig te noemen. Niet alleen past u uw verklaringen telkens aan, u toont op geen enkele manier het bestaan van dit document aan. U stelt voorop dat u dit document zou hebben overgemaakt aan uw advocaat samen met bovengenoemde documenten (CGVS II, p.5). De RVV maakt nochtans geen melding van betreffend document in haar arrest, noch beschikt het CGVS of uw voormalige raadsman over dit document. Evenmin heeft u een ernstige uitleg voor hoe dit document plotseling verloren zou zijn gegaan. Dient dan ook te worden geconcludeerd dat u geen enkele aanvaardbare reden aanhaalt waarom u niet eerder in de mogelijkheid verkeerde het CGVS op de hoogte te brengen van de nieuwe ontwikkelingen in uw zaak. Dat u op 16 mei 2013 een USB-stick overmaakt per aangetekend schrijven aan het CGVS waarop een video te zien is waarin uw moeder de schade aan de woonst toont ten gevolge van een inval door Asaib Ahl al Haqq, doet geen afbreuk aan bovenstaande redenering. U licht in betreffend aangetekend schrijven immers op generlei wijze, de

context van de video toe, noch wordt er melding gemaakt van de juridische procedure die er door de autoriteiten tegen u zou zijn opgestart. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat deze toch belangrijke ontwikkelingen voor wat betreft uw asielrelaas, evenmin werden vermeld in het verzoekschrift van uw raadsman aan de RVV, overgemaakt op 1 oktober 2014 (CGVS II, p. 6). Uw handelen in casu, brengt dan ook uw algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze in het gedrang.

Naast het feit dat u naliert het CGVS tijdig en correct te informeren, overtuigen uw verklaringen aangaande de incidenten die zich zouden hebben voorgedaan na uw vertrek uit Irak niet. In verband met de inval in de woning van uw moeder op 4 januari 2012 door het Drugs Controle Bureau, kan worden verwezen naar bovenstaande motivering. Het document dat uw moeder zou hebben gekregen bij deze bewuste huiszoeking legt u niet voor en dit zonder enige verschoonbare uitleg. Naast de huiszoeking die op 4 januari 2012 zou hebben plaats gevonden, quod non, zouden er nog twee invallen door Asaib Ahl al Haqq hebben plaatsgevonden in 2012 en/of 2013. U kan deze incidenten niet nauwgezet situeren in de tijd. Zo weet u niet met zekerheid te zeggen of de tweede inval in 2012 of 2013 plaatsvond. Gezien de ernst van de door ingeroepen feiten, mag worden verwacht dat u de moeite neemt om u grondig te informeren over de incidenten die wijzen op vervolging in uw hoofd. Uw nonchalante houding terzake, strookt dan ook niet met de door u ingeroepen vrees en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. In verband met de video van uw moeder waarin zij de schade laat zien die zou zijn veroorzaakt door de Asaib Ahl al Haqq, dient andermaal de opmerking te worden gemaakt, dat het frappant is dat betreffende video slechts maanden later werd overgemaakt aan het CGVS. Deze gang van zaken overtuigt niet en schraagt het duidelijk gesolliciteerde karakter van betreffende video."

en

"Aangaande de beslissing van de onderzoeksrechter van Al Kharkh dd. 26 december 2011, kan ook worden verwezen naar voorafgaande motivering. Bijkomend moet nog worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat uw naam niet wordt vermeld, waardoor het document op generlei wijze aan u kan worden toegewezen. In verband met de verklaring van de Drugs Controle Bureau dd. 4 januari 2012, volstaat eveneens een verwijzing naar bovenstaande redenering. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u vooropstelt deze interne documenten te hebben verkregen via uw neef. Uw neef zou zagezegd werkzaam zijn bij de inlichtingendiensten te Nasseriya. U kan echter niet aangeven bij welke inlichtingendienst uw neef actief was (CGVS II p. 6-7). Gezien het bijzonder delicaat moet zijn geweest deze documenten te bekomen, mag toch minstens van u worden verwacht dat u zou weten bij welke dienst uw neef werkzaam was. Ook deze omissie roept ernstige vragen op aangaande de authenticiteit en herkomst van betreffende stukken. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegedicht indien deze gepaard gaan met overtuigende verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is."

Met betrekking tot de overlijdensakte van verzoekers broer stelde de verwerende partij dat die, zoals verzoeker zelf reeds aangaf, mogelijks om het leven is gebracht omwille van zijn werkzaamheden voor de Amerikanen, dat nergens valt uit op te maken dat hij omwille van de verkoop van alcohol om het leven zou zijn gebracht en dat ook de foto's in verband met zijn rouwceremonie op de USB-stick die werd overgemaakt tijdens het gehoor van 14 september 2011, geen elementen hiertoe bevatten.

Om al deze redenen kan verzoeker niet zonder meer volstaan met een verwijzing naar de door hem neergelegde documenten; zijn stelling dat de echtheid ervan niet in twijfel wordt getrokken gaat immers niet op.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in is geslaagd de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het asielrelaas ongelooftwaardig is.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Beoordeling

Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden om de subsidiaire bescherming te bekomen omdat de situatie in Thi-Qar en in Irak in het algemeen niet veilig is en uit het administratief dossier blijkt dat de terreuraanslagen doorgaans gesitueerd zijn in de steden Kut en Nasiriya, gelegen in Thi-Qar. Verzoeker wijst erop dat het aantal burgerdoden heel groot is, verwijst naar het standpunt van UNHCR en naar de vele geweldincidenten met dodelijke afloop in 2016.

Verzoeker doelt onmiskenbaar op de these zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en geeft dus aan het niet eens te zijn met het standpunt in de bestreden beslissing dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van het gewapende conflict.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is afkomstig uit Nasseriya, gelegen in de provincie Thi-Qar in Zuid-Irak.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 30 maart 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus “*Irak. De veiligheids-situatie in Zuid-Irak*” van 28 februari 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden afgeleid dat Thi-Qar onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er zich militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Er is geenszins sprake van directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Verder blijkt uit de COI Focus van 28 februari 2018 dat de zuidelijke provincies, waaronder Thi-Qar, zich bevinden onder controle van de

Iraakse autoriteiten en dat op 16 juni 2017 er geen enkele stad of nederzetting in dit gebied door IS werd gecontroleerd (p. 8). UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Thi-Qar niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie aldaar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, inclusief Thi-Qar, door de commissaris-generaal in zijn geheel moet worden gelezen. De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. Dat zich in Thi-Qar en in Nasiriya nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont met zijn argumentatie niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, worden overgenomen.

De verwerende partij heeft bij aanvullende nota van 30 maart 2018 de meest recente COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak." van 28 februari 2018 toegevoegd, waarin deze vaststellingen van de bestreden beslissing genoegzaam bevestigd worden. Aldus wordt in de aanvullende nota gesteld:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider-al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasirya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal

zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffer in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al- Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasirya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid- Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi-Qar onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Thi-Qar niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in

Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk doet aan bovenstaande analyse, noch aan de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Thi-Qar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Dat er zich in Irak een intern gewapend conflict afspeelt wordt nergens in de bestreden beslissing betwist. Evenwel zoals hoger gesteld, spreidt het conflict zich niet uit over heel Irak maar slechts over bepaalde gebieden. Bovendien, hoewel het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde vormt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, volstaat een gewapend conflict op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient tevens sprake te zijn van willekeurig geweld dat dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt erdoor wordt geraakt. Zoals reeds gesteld is de verwijzing naar het feit dat er nog aanslagen worden gepleegd waarbij burgerslachtoffers vallen, hetgeen niet wordt ontkend, op zich niet voldoende om aan te nemen dat dit in casu het geval is.

De Raad besluit dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in de provincie Thi-Qar niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Eveneens blijkt hieruit dat verzoeker deze regio op een veilige wijze kan bereiken.

Verzoeker toont, ten slotte, evenmin aan dat hij omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet, en deze blijken ook niet uit het dossier.

2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS